

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 143.

V Ljubljani, v petek 26. junija 1885.

Letnik XIII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEČ“,

edini slovenski dnevnik na katoliško-konservativni podlagi,

nastopil bode s 1. julijem drugo polovico XIII. leta svojega obstanka. Ob tej priliki vabimo najljubše vse prijatelje našega lista, da bi se kolikor toliko podvzimali z določiteljno naročnino, kateri je taista že potekla, kakor tudi z razširjanjem našega lista, za kar se našim dosedanjim gg. naročnikom še prav posebno priporočamo.

„Slovenec“ veljá za Ljubljano pri opravištvu prejemán:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računí 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemán veljá:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Francoske razmere.

(Konec.)

Leta 1881 so se vršile nove volitve, treba je bilo Gambetti pomoči radikalcev. V to svrhu so pomilostili nekdanje Pariške požigalce. S prvo so jih pomilostili le nekaj, ker so se bali, da se ne bi najhujši komunardi brez kazni kot mučeniki vrnili v Francijo. Toda poslanci so imeli vsakteri svojega varovanca ter so prosili zanj pri pravosodnem ministru. Vsled tega se je priteplo toliko postopačev v Pariz, da so se uradnijam ježili lasje. „Podali smo jim roko, dati smo jim morali tudi telo“, piše Andrieux.

Da se je delalo le za osebe, kaže naslednji slučaj. Leta 1869 je bil Gambetta voljen poslancem v Bellevilli (20. okraj Par.). Večkrat je imenoval zato Gambetta bellevillske delavce najplemenitejše naroda, slavne prvoborilce republike, da bi tako ra-

dikalce k sebi privabil. Ravno v tem okraji je bil eden njegovih „hlapečev“, Quentin, voljen v mestni zbor. Temu je Gambetta preskrbel vodstvo ubožnega zaklada v Parizu, mastna služba za postavača. Na mesto Quentina so izvolili intransigenti komunarda Trinqueta v mestni zbor, ki se je ravno vračal iz Amerike. Tako so hotli Gambetti izviti volilni okraj. Kaj stori Gambetta? Po njegovem posredovanji se je v Parizu ustanovila nova služba, namreč nadzorstvo mestnih zalog. To službo so ponudili Trinetu, ktero je tudi sprejel in izstopil iz mestnega zbora.

Znano je, da socijalisti, intransigenti in drugi prekucni drug drugemu ne zaupajo. „Sumničimo drug drugega“, je njihovo geslo. Pa prijatelj Gambetti, Andrieux, je vendar vedel še kot načelnik redarstva v njihov krog vtihotapiti svojega ovaduha. „Tovariši“ so namreč iskali petičnega moža, da bi si ustanovili svoj list. Andrieux je pregovoril doždevnega „rentirja“, ki si je bil neki z dišavami pridobil precej denarja, da se je socijalistom ponudil za plačnika. Dal je „tovarišem“ za tednik „la Révolution sociale“ denarja, kterege mu je Andrieux preskrbel iz tajnega zaklada. List je izhajal, njegovo vredništvo je bilo shajališče in središče socijalistov. Louise Michel, ki se je bila ravno vrnila iz Nove Kaledonije, vredovala je list. Nobenemu ni prišlo na misel, da bi v osebi „rentirjevi“ sam policijski načelnik Andrieux sedel v njihovi sredi. „La Révolution sociale“ je kar divjala proti Andrieuxu in redarstvu, toda radi so molčali, ker jim je „rentir“ tako vse ogradil.

Pri vredništvu so se dogovarjali, kako bi vrgli v zrak zbornico, umorili Gambetto itd. „Rentir“ hitro naznani Gambetti in prijateljem vse skrivne načrte. Ti v strahu naroče „rentirju“, da naj pri vredništvu nasvetuje, kako bi spustili v zrak kip Thiers-ov v St. Germainu, kar so tudi storili.

Andrieux razloži v svojih „spominih“ tudi vzroke vedno rastoče nevarnosti in množičnih hudobij. Republikanski listi večinoma očitajo redarjem, da so preostri in brezozirni. V zabavljanji in očitani se posebno odlikuje „Lanterne“. Ako redar prime kacega hudobneža, takoj se zagrozi: „Pojdem pa k Lanterni“.

Ko so republikanci odstranili Mac-Mahona, padli so hitro tudi po vseh napravah, s katerimi se je bil proti njim obdal. Prve so prišle na vrsto krčme. Pod Mac-Mahonom je veljala še postava iz leta 1851, po kateri so upravni uradi po svoji volji dovoljevali krčme ter določevali, kdaj se smejo in morajo odpirati in zapirati. Res, da so uradi ravnali večkrat svojevoljno ter pritiskali pri volitvah na krčmarje, vendar je bilo število „beznic“ in „žganjarij“ dosti manjše, in noben krčmar ni smel biti kedaj kaznovan ali pa na slaben glasi. Republikanci pa so hitro skovali postavu, ki vsakemu krčmo dovoli, izvemši mladoletne in zaradi hudodelstva kaznovane. Tako je narastlo število krčem nad 400.000, in povprek pride na vsako 90 duš. In mislite si sedaj življenje po teh skrivališčih, kjer se shaja „žlindra“ človeštva. Po prejšnji postavi smel je redar vedno stopiti v krčmo, če je zahtevala javna varnost ali nravnost. Sedaj mu smé krčmar pred nosom vrata zapreti, kajti on je „prost“ državljan, „prosti“ so tudi njegovi „čedni“ gosti. Tu se zgodi največ hudobij in sestavi največ zlobnih načrtov, kajti na tisoče nemaničev se klati po Parizu, ki nimajo nobenega stanovanja. Mnogo jih pride redarjem v pest, toda od republikancev „ščiščene“ sodnije jih izpuščevajo, akoravno so krivi tatvine in drugih pregreh. Ministri se ne ganejo, ker se bojé graje po listih.

Zbornica je razveljavila člen 10. dotične postave, ki je pooblaščeval policijskega načelnika, da smé „vse potrebno vkreniti, s čimur je mogoče hudobiji priti na sled ter hudodelnika izročiti pravici“. To nalogo imata sedaj sodnik in državni pravdnik, in policija se mora ravnati po njihovem navodu. S tem so policiji zvezane roke, ker njena naloga je sedaj, da hudodelnika naznani, vse drugo preostane sodniji. Tako se marsikteri hudodelnik odtegne pravici, preden ga zasačijo; večkrat jih sodnija izpasti, ker nima zadostnih dokazov. Tako so vrgli Gambetta in prijatelji policijo radikalcem v žrelo, ker so ji omejili njen delokrog, to pa, da bi si pridobili radikalne delavce.

Andrieux nam v svoji kužnici razkriva, kako se popenjajo junaki in prvaki republike po ramah zapejanega naroda do državnih jasli, iz katerih zobljejo

LISTEK.

Ljubljana.

(Iz Radicesevega „Führer durch Krain“.)

Rimsko mesto Emona ni stalo tukaj, kjer je današnja Ljubljana, temveč bolj doli pri Igu na močvirji. Tukaj, kjer je sedaj Ljubljana, bil je, kakor trdi prof. Alfons Müllner v svoji knjigi o Emoni in kar je tudi dokazal, rimsk vojaški tabor, ki se je pozneje razširil v trgovinsko mesto, Aquilina imenovano. Vsled vgodne lege in samostalnosti prebivalcev prekosila je Aquilina kmalo Emono in se je še ohranila, ko o Emoni že ni bilo ne sluha, ne duha več. Rimsko Aquilina je bila Slovence „trg“, ki se je s časoma tako povečal, da so ga morali iz desnega obrežja vode (Ljubljanice) na levo raztegniti, kjer je „novi trg“ nastal. Prejšnji pa je dobil ime „stari trg“. „Novi trg“ ohranil se je do najnovejšega časa, dokler ga niso prekrstili v „Turjaški trg“; „Stari trg“ je pa tudi zdaj še vedno ostal.

Ime „Ljubljana“ nastalo je že v srednjem veku po severnih in južnih trgovcih Frankih in Lahih ter so ga izpeljavali od vode „Lubia“ „Ljubljanica“.

Najstareje listine, v katerih se ime Ljubljana (Laibach) nahaja, segajo v l. 1144 (Odalricus de Laibach frater ducis) in v l. 1163 (Plebanus Petrus de Laibach).

Koroški vojvodje imeli so tukaj v 13. stoletju kovišče denarja (Ljubljanski srebrni denar) in je bila tedaj Ljubljana že precej obljudena. Trgovina in obrtnija ste bili v cvetju; židje so imeli svojo lastno sinagogo, ktero so leta 1213 iz novega pozidali. Deželni uradniki, katoliška duhovščina in pa sosednji plemenitaši bili so prvaki v deželi. Meščanstvo pečalo se je s kupčijo in z rokodelstvom ter so bili mizarji, kovači, čevljarji, ribiči, brodniki in vrtnarji, ki so svoja zemljišča prav v obližji mesta imeli. Na Ljubljani so narodne veselice s čolni prirejali, „na Starem trgu po lipo zeleno so jim pa trobente, gosli in cimbele pele“.

Leta 1360 o Velikinoči sklical je vojvoda Ru-

dolf IV. v Ljubljani kongres zaradi vredbe laških homatij. Tistega kongresa so se vdeležili med drugimi: Oglejski patrijarh, Solnograški nadškof, škofje Brižinski, Pasovski, Krški, Briksenški, Chiemseeški, Lavantinski; mejni grof Menihard Brandenberški, dvorni grofje Koroški in grofje Goriški, grof Ortenburški, Celjski in več drugih plemenitašev iz Avstrije, Štajarske in Koroške.

Ogerska kraljica Elizabeta je leta 1343 skozi Ljubljano v Neapelj potujoč tukaj počivala in je ob tej priložnosti ustanovila meščansko bolnišnico s cerkvijo sv. Elizabete v Špitalskih ulicah.

Leta 1418 dovolil je vojvoda Ernst Avstrijski, da se napravi pri cerkvi sv. Nikolaja zopet šola, ki je bila zaradi malomarnosti in nerodnosti prenehala. Prej ko ne je bila ta nova župnijska šola temelj poznejši gimnaziji.

Leta 1441 oblegali so vojaki Albrechtovi in Celjskega grofa Ljubljano bojuje se z Miroslavom III. Jurij Apfaltrern jo je pa hrabro branil. Sovražnik je požgal stolp Apfaltrernu (sedanji Tivoli).

Leta 1454 prišel je slavni bosonožec, menih

oves in pšenico, narodu pa mečejo duhovne, sodnike in redarstvo.

Vrh tega ima pa še vsakteri svoje brate, strice, unuke, za ktere je tudi treba skrbeti. Odkritosrečno je to priznal poslanec Arène, zvest pristaš oportunistov, pišoč: „Vedno je bila moja skrb, da kolikor mogoče svojih sorodnikov in prijateljev spravim v javne službe, in mislim tudi v prihodnje tako delati, ker skušal bodem, porabiti svoj vpliv na korist svojih prijateljev in sorodnikov.“ Dalja piše Arène v „Matinu“: „Proti oportunistom se v prvi vrsti bojuje „Nation“, ktero vreduje moj nekdanji kolega Camille Dreyfuss... Da, poštene Dreyfuss! Ako ravno napada moje sorodnike, službujoče v raznih častnih službah, vendar ne morem pozabiti, da jih je ravno on največ nastavljal. Verjemite mi, da se ne šalim! Bil je nekaj mogočen, moj prijatelj Dreyfuss. Sedel je, kakor pravimo, v jaslih finančnega ministerstva. Bila sva si dobra znanca, ljubila sva svoji družini; to je naju pripeljalo bližje in tikala se sva. Moji sorodniki so kazali nagnjenje do finance. Bil sem ta čas reven tajnik pri ministerstvu notranjih zadev; bil sem malo, smem reči: ničla. Dreyfuss pa je bil pri svojem ministru vse. Vodil je iztirjevanje davkov, carino, državna posestva, in kdo vé, kaj še. Dreyfuss je bil pravi oče mojim sorodnikom. Vsako jutro, ko sem se prebudil, mi je naznanil s kratkimi vrsticami novo imenovanje, in še pretečeni teden mi je pisal stric, ki pri indirektnih davkih ne pride naprej. Sedaj ni več tako, kakor za časa tvojega prijatelja Dreyfussa! — Tudi jaz sem mu stregel, kolikor mogoče. Znan sem bil z vsemi listi, pri katerih sem sodeloval. Moj prijatelj Dreyfuss mi je pošiljal razne vesti, ki sem jih izročeval listom; tu je bil govor o „simpatičnem ministerskem predsedniku“, če se je pa pri imenovanju posebno skazal, imenovali smo ga „izvrstnega predsednika“. Ko je bil odlikovan, to so bili članki! Pisal sem, ne vem že kje, nikdo še ni bolj zaslužil križca in drugi dan, kakor po posebni (ekstra) pošti, dobil je tudi eden mojih svakov dobro službo. O, to so bili časi! Dreyfuss je imel le enega sorodnika, pa koliko se je ponašal z njim! Pisal se je, mislim Waltz. Sicer lep človek in ravno tako nadarjen, kakor drugi. Dreyfuss mu je hotel na vsak način preskrbeti podprefekturo. Prigovarjal sem mu: Vtakni ga v finance! Odgovarjal mi je: Ne, ne, finance so za tvoje ljudi. To je bil dober človeček! Delal sem z rokami in nogami za njegove sorodnike; zlezel sem tako rekoč „ministru na grbo“, in šlo je. Na to mi pravi C. Dreyfuss: „Da veš, ostanova prijatelja do smrti“. Moj prijatelj Dreyfuss pa ni več oportunist in hud je na vse, na moje sorodnike in na-me, ker smo še ostali oportunisti. Pregarja nas, draži nas, izpred ust nam hoče vzeti grizlje. Tiče me še, pa to je vse; pač malo.“

Tako toraj gospodarijo „pravi republikanci“. Država jim je molzna krava, vsak se rine, da ne bi bil zadnji, za sabo pa vleče vse znanee in prijatelje. Kedaj se vendar naroda odpró oči, da spozná svoje prijatelje (?), ki se trgajo za mastne službe, ubogo ljudstvo pa zdihuje in — pojemlje! H-t-b-r.

Janez Kapistran v Ljubljano, ki je tudi tukaj večkrat proti Turkom pridigoval.

Leta 1461 vstanovila se je tukaj škofija.

V tem žalostnem času prihrule so Turške tolpe v Ljubljano. Leta 1469, 1471 in 1472 požigali so Turki in morili tudi tukaj okoli grozovito. Leta 1472 požgali so cerkev sv. Petra, ki je bila takrat mestna župnijska cerkev. Takoj za Turki prišle so pa goste megle kobilice; za njimi pa lakota in kuga; leta 1511 je bil potres tako hud, kakoršnega se še ni nihšče spominjal. Ta potres porušil je deželno hišo na „Novem trgu“ (kjer je dandanes deželna vlada).

V 16. stoletju jeli so za vtrjevanje Ljubljane skrbeti, ktera je bila v tistem času posebno deželnim knezem pri sreči, pa tudi za vojaško izobraževanje meščanov so skrbeli. Meščani so opravljali vojaško službo po stražah; združeni so bili že v meščanske straže. Tudi na strelišče jeli so obračati svoje pozornost in so leta 1562 vže lastno mestjansko strelišče imeli, poleg tega so pozneje še jednega napravili za plemenitaže in častnike. Shrambe za smodnik bile so tedaj že tri; med temi je bila deželna smodnišnica na Gradu, v ktero je leta 1686 treščilo in jo razneslo.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. junija.

Notranje dežele.

Meseca maja letos je bilo, ko je po Primorji, zlasti *okoli Trsta* toča pobila, kar je do tedaj že zelenega bilo. Obupen je bil stan naših Primorcev. V tej sili oglasila sta se v Trstu dva moža: župan Bazzoni in pa „cikorijski“ general Mauroner, da naj Primorci le potolaženi bodo, ker bodo zadosti denarja dobili v podporo, za ktero je gospod Nabergoj v mestnem zboru misel sprožil. 10.000 gld., ako se ne motimo, se je bilo določilo, kateri bi se pa imeli še le po volitvah razdeliti. Volitve so minule že zdavnej in bi ljudje že kmalo pozabili na nje, če bi se ne bile tako slavno za nas obnesle, o podpori je pa vse vtihnilo! Morda zato, ker je tudi „cikorijo“ toča pobila pri volitvah? Ne, to ne, ampak stvar je prej ko ne ta, da sedaj Tržaški mestni očetje mislijo, da Slovencem podpore treba ni, ker so tudi brez nje zadostno trdni in zmagonosni. No, ko bi že edino pri tem ostalo, naj bi že bilo; potolažil bi se človek s tem, da je „cikorija“ blizu 15.000 gld. med Slovence razdelila, da bi jo bili volili. Le-ti so pa denar pobrali, ki so ga jim „cikorijski“ v roke tlačili, volili so pa kljub temu avstrijskega Nabergoja in ne garibaldijana Mauronerja. Ali zaradi tega vnela se je v Trstu sedaj še druga strašno huda agitacija proti okoličanom. Lahki so se zakleli, da ne bodo od okoličank nič več kupovali, ne mleka, ne zelenjave in tudi perila jim nočejo več dajati. Vse to oskrbovali si bodo v bodočnosti deloma iz Laškega deloma iz Kopra, kjer je tudi nekaj lačnih neodrešenih. Ako bo ta „irredentovska“ trma dolgo trajala, bodo že morali naši domačini skrbeti, da se našim okoličankam preskrbijo slovanske družine, ki jim bodo zaslužek dajale, ob kterega so pri Lahih prišle.

Osem dni vživali so *amerikanski Čehi* gostoljubnost v zlati Pragi, kjer so si ogledali vse znamenitosti in narodno bogastvo svojih bratov. Sedaj so se odpeljali v Plzenj, kjer so jih tudi že s tečajem pričakovali. 300 Pražanov spremilo jih je tje in so se s posebnim vlakom odpeljali. Temu vlaku se je godilo med potoma kakor mogočni reki, v katero se potoki stekajo na poti do morja. Od postaje do postaje prihajal je večji in bolj poln. Postaje od Prage do Plznja so bile vse okrašene s cvetjem, napisli in zelenjem, sprejem v Plznju pa velikansk. Mesto je bilo vse v zastavah, na kolodvoru pa natlačeno, da se niti gibati ni bilo mogoče. Pozdravil jih je župan v krepki besedi, da so tudi najskrajnejšo in poslednjo česko trdnjavo proti zapadu — Plzenj — obiskali; godba je zasvirala: „Kde domov můj?“ Pred kolodvorom stalo je pa vse polno okrašenih voz, ki so bili došli gostom namenjeni. Iz kolodvora šli so v meščansko besedo, kjer jih je zopet jako slovesen sprejem čakal; zvečer so z banketom sklenili.

Kjer sta dva liberalna Nemca v imenu „Germanije irredente“ zbrana, ondi se že čujejo tožbe, o *zatiranji Nemcev v Avstriji*. Kdo jih zatira? Pravijo, da Slovani! Kako le? Tako, ker si Slovani prizadevajo kulturo prisvojiti si na narodni podlagi, to je pa največja hudobija, ktere so se Slovani Nemcem nasproti vdrležili. To je ravno, kar kar jim ne gré v glavo! Da si Slovani branijo svojo narodnost, zdi se Nemcem vnebovpijoča krivica, ki jim niti spati ne dá. Kaj bi pa še bilo, če bi se Slovani prav na ta način jeli vtikati v nemško narodnost, kakor se Nemci v Slovansko! Toda v tem naj le potolaženi bodo častilci matere Germanije v Niederwaldu, Slovani imajo pred lastnim pragom še več desetletji toliko pospravljati, da se na Nemce niti ozirati ne bodo mogli, ker ne bo časa. Kdo more in smé nam braniti, če se hočemo izobražiti na narodni podlagi? Menda imamo od Boga podeljeno ravno tisto pravico, kakor vsak drug narod pod solncem! Nekteri se sicer nadjajo, da bo prišel čas, ko bota Nemec in Slovan mirno drug poleg drugega živela. Da prišel bo, upamo tudi mi Slovani, toda ne še tako kmalo, ker Vi Nemci in Nemčurji imate jako trde glave. Preden se Vam reč dopové, da jo tudi razumite, bo poteklo še mnogo vode iz Donave v Črno morje.

Vnanje države.

Novo angleško ministerstvo je popolno in tako-le sestavljeno: Prvi minister in ob enem minister zunanjih zadev je lord Salisbury; Earl pl. Iddesley (Sir Stafford Northcote) prvi lord državnega zaklada; Sir Hardinge Giffard lord-kanceler; lord Carnarvon postal je namestnik na Irskem; Viscount Cranbrook, lordpredsednik državnega sveta; lord Harrowby je tajni shranjevalec državnega pečata; polkovnik Stanley (brat lorda Derbyja) minister za kolonije; lord Randolph Churchill minister za Indijo; Mr. W. H. Smith vojni minister; lord Jurij Hamilton načelnik admiralitete; Sir W. Hiks Beah, kancelar državnega zaklada in vodja dolnji zbornici; vojvod Richmondski in Gordonski predsednik trgovinskega urada; lord John Manners generalni poštar; Mr. E. Stanhop podpredsednik za ministerstvo poduka; in Plunkett minister javnih del. Gledé sporazuma med Salisburyjem in Gladstonom ni še vse na čistem,

kakor bi moralo biti in je Gladstone, če tudi je veliko privolil, kar so konservativci zahtevali, vendar v načelu ostal pri svojem. Pridržal je namreč sebi in svoji stranki prostost, ako bi se jim ravno zljubilo tu in tam kake nasvete staviti, ktere bi morala nova vlada potem parlamentu predložiti, če tudi so ji došli od nasprotne stranke. Po drugi strani pa je obljubil, da hoče vlade podpirati pri reševanju državnih opravil, ki so v tej sesiji na dnevnem redu. S to Gladstonejevo obljubo vjema se tudi izjava Dilkejeva v liberalnem društvu v Chelseji 22. t. m., rekoč: „Obljube naše so vseskozi splošnega pomena, vendar pa so bolj pomenljive, kakor marsiktere v tem smislu do sedaj dane. Več, kakor smo do sedaj obljubili, pa ne bomo.“ Liberalna stranka je toraj konservativnemu ministerstvu odlečila tako zvano „galgenfrist“ ter mu bo vrat zavila, kedar se ji bo ravno zljubilo.

Med *Rusi in Afganci* se že zopet nekaj kuha, kar bo prej ko ne zopet Rusom povod dalo, nekoliko smodnika popaliti. Afganski emir Abdurrahman spravi je, kakor ruski časniki pišejo, veliko vojsko na noge v afganskem Turkestanu med Hindu-kušem in Amu-Darjo. Pravi je, da je menda vso svojo moč ondi zbral, kolikor jo je sploh na noge spraviti mogel. Vrhovno povelje je sam prevzel čez nje. Pri sebi imajo tudi tistih 15 topov, ktere jim je nedavno iztočno-indijska vlada poslala in pa 3000 prav dobrih novih pušek. Rusi smatrajo to skupljanje vojakov za provokacijo in pravi, da se bodo po tem ravnali. Pomaknili se bodo zopet nekoliko dalje, kakor so sedaj, proti Heratu, kajti tudi emir-jeva vojska je na cesti v Herat, kjer se bodo danes ali jutri sprijeli, če se Afganci ne bodo poprej umaknili.

Višja sodnija v *Algirji* je na pritožbo Tuniske državne oblasti obsodbo tistega Laha Tesija, ki je nekega francoskega časnika pred gledališčem klofotal in so ga zaradi tega le na jeden teden zapora obsodili, zavrgla, ter mu je kazen povišala na 14 dni zapora in pa 200 frankov globe v denarjih. Ob enem je priznala potrebo, da se mora na to gledati, da se francoskim vojakom v Tunisu spoštovanje ohrani. Zagovornik je pa povdarjal, da so tisto zadevo francoski častniki zakrivil, kar bi ne bilo potreba, ker ni šlo ne za francoskega in ne za laškega prapora čast. Hudo je pa sekal po francoskem generalu Boulangerju, ki je, kakor znano, francoskim vojakom takoj na to ukazal, da naj se pri enakih slučajih kar brez skrbi poslužijo svojega orožja. Da se Francozje kolikor se le dá, ognjevo vsem neprijetnostim z Lah, povišali so oblast svojemu minister-rezidentu v Tunisu. Od slej bo nosil ime „general-rezident“ in ima ravno tako oblast, kakor predsednik republike sam. Njemu so podrejeni tudi vsi vojaki od generala do prostaka na suhem in na morji, kakor tudi vsi administrativni uradi. S tem si mislijo ondi mir ohraniti. Da je bil generalov ukaz preojster, je pač očitno, kajti kam bi neki prišli, če bi se vojak pri vsaki nepremišljeni besedi smel orožja posluževati, vendar bode pa to dobro, ker se bodo Lah sedaj bolj varovali s francoskimi častniki kake spletke napravljati.

O *obleganji Chartuma* in o smrti generala Gordona čujejo se vedno groznejše reči, ki jih pripovedujejo ljudje, ki so ob tistem času v Chartumu živeli. Grk Rosti Penago pravi: „Lačni smo bili, kot psi! Gordon je imel še nekaj biškota in malo moke v palači. Nekaj Evropejcev je že travo jedlo in pa palme so sekali, kterih stržen so vživali. Egipčani in čruhi jedli so pa vse, kar jim je v roke prišlo — kamele, osle (za oslovski rep plačevalo se je po osem dolarjev), pse, mačke in podgane. Tri mesece so nas oblegali. Angleži bi nas bili prav lahko rešili, če bi se bili le prikazati hotli in prav lahko prišli bi bili v Chartum. Le jeden Anglež naj bi bil prišel in malodušnost nas vseh spremenila bi se bila takoj v neskončno navdušenje. Mogoče, da so se divjaki zmenili mesta se polastiti pred prihodom Angležev. Farag paša odpeljal je vojske, ki so vrata stražili, proč na ravno nasproti konec mesta. Gordon o tem ni prav nič vedel. Jaz sem bil v družbi 8 Grkov blizu mošeje, ko zaslissimo peklenko vpitje in vrisčanje, vmes pa ženski jok. Bližej in bližej prihajalo je in vedno silneje je postajalo. Možje strašno razsekani po obrazu in telesu bežali so memo nas, za temi pa razcepane ženske „Jesu Kristo!“ kričaje. Hiteli smo na streho mošeje in videli, da se je po ulicah pričelo pravo mesarsko klanje. Bežali smo doli in smo se v neki hiši zabarikadirali s trdnim sklepom, da se ne vdamo! Nek Arabec hitel je v Gordonovo palačo, in je ondi Gordona vstrelil sv. pismo prebirajočega. Nek drug Arabec odrezal mu je glavo, ktero je na sulico nabodel. Kopti v palači so bili tudi vsi pomorjeni. Arabcev je bilo vse črno po mestu, kjer so morili, kar jim je pod roke prišlo. Milosti ni našel nihče, upora pa tudi ni nobeden poskušal. Mislim, da Egipčani in Zamoreci niti stokrat niso vstrelili. Prebivalci so se po hišah zaklenili, toda tudi to jim ni nič pomagalo. Vrata so vlomili in klanje se je iz novega pričelo. Povsod po ulicah, po trgu, po bazarih je tekla kri v potokih. Vse to je trajalo do 8. ure zvečer. Tedaj pa je prišel glas Mahdijev iz Omdurmana, da se mu je Allah prikazal in rekel, da je že zadosti klanja in morije. Takoj se je to po celem mestu razglasilo in tisti, ki so se bili poskrili, pozivali so se na dan. Videl

sem Gordonovo glavo, kako so jo na sulici nabodeno k Mahdiju nesli.

Izvirni dopisi.

S hribov Gorenjskih, 24. junija. (Izlet.) Naveličal sem se bil že doma biti ter si mislil: Mali izlet bi mi dobro teknil; vsaj bi se malo otresel vsakdanjih skrbi in sitnosti. Ker je najboljše dobre sklepe takoj izpeljati, primem 21. t. m. za potno palico in hajd čez hribe in doline v Idrijo, da vidim slovečo slovesnost rudokopov na praznik sv. Ahacija. Dospevši v Žire, ne najdem čast. g. župnika več v farovži, ljubi farani so ga iz njega pregnali. Pa ne mislite takoj kaj hudega v svojih sreih. Ni se to zgodilo po hudi vojski, ampak z mirnim načinom. Zdavnaj že so namreč spoznali potrebo, novo župnijsko hišo postaviti, vredno fare in njihovega dušnega pastirja. Zdaj se bode to vresničilo; zato se je g. župnik preselil v najeto stanovanje; kamenje pridno dovaževajo ter pripravljajo se vse, da bode delo hitro dovršeno.

Tudi v Spodnji Idriji se oglasim ter zapazim, da ni vse kakor bi imelo biti in bi lahko bilo. Pa da ne bode mislili, da moram vse počenčati, kar vém, kakor bi se bal, da bi me zamolčana reč ne raznesla, raje prav nič ne povem. Maham jo toraj proti Idriji, veselé se bližnje svečanosti.

Tu najprej zapazim, da so tudi drugi gospodje take dobre misli in sklepe imeli, kakor jaz, pa jih tudi izvršili kakor jaz. Cerkvena služba Božja je bila slovesna, kakor vselej z mogobrojno azistenco. Bilo je tu 12 duhovnikov navzočih, ki so se v prijaznem krogu marsikaj med seboj pogovorili. Da so med drugim tudi razne volitve na vrsto prišle, si lahko mislite. In o nekterih volileh, agitatorjih in izvoljenih, zlasti n. pr. Trebanjskega in Rudolfovega okraja je marsiktera ojstra pa zaslužena izlela. Kar se pripoveduje je res neverjetno, a vendar po zanesljivih pričah, žalostna sicer pa zagotovljena resnica. Res med Slovenci se je menda komaj kedaj toliko pohujšljivega slišalo, kakor od tam doli. Poštenost in značajnost velja menda vendar najdalje. Bog zna, če so se Dolenjci in njih voditelji že toliko streznili, da bi to resnico spoznali? Upamo, da bomo Gorenjci saj nekoliko popravili, ker, se vé, da z eno volitvijo ne moremo dveh popraviti. Kolikor sem v svojem kraju slišal, bodo gorenjski možje volilec kneza Windischgrätz-a z veseljem volili, če bode voliti treba in če bode ta nasvetovan. Ker na poštenega katoličana se pač lahko vsi zanašamo, na liberalce pa — nič.

Takih in enakih izrazov sem mnogo slišal, ker iz doma in domu gredé sem imel priliko z marsikterim volilcem govoriti. Pa — glejte si — kam sem zašel! Ozrem se toraj še za kratko v Idrijo, saj mi pa tudi ni veliko več poročati. Ljudska veselica, včasih res to, kar ime pové, je sedaj skoraj da le prazna beseda. Ljudska veselica zelo peša — menda se je nekaj otrok zabavalo. Tudi vrt ni bil razsvetljen, kakor v nekdanjih časih; enako tudi umetnega ognja ni bilo. No, kar letos ni bilo, zna pa še drugekrat biti, sem si mislil ter se od Idrije poslovil.

Sedaj sem spet domá ter pasem ovce in kozle, kakor se mi ravno prilika ponudi in sicer premorem, Z Bogom!

Iz Marenberške okolice, 26. junija. (Razgled po volitvah.) Slavna zmaga v krutem nemškutarskem volilnem okraju: Maribor, Sl. Bistrica, Konjice, Marenberg in Slovenjgradec je ponos za ves slovenski rod od Radla do Celja. Strastna in nevgasljava jeza nemčurjev je nam Slovincem prijetno oddihovanje po strahoviti borbi. Niso nemačko liberalci kmeta samo enkrat nadlegovali, temu pri vsaki priložnosti, ako so ga le kje zavohali, da je prinesel v mesto ali v trg jajca, masla ali zabelje na prodaj, ali pa tudi pripeljal suho smrekovo skorjo. Naloga in geslo jim je bilo na vsak način premagati miroljubnega in blagega g. barona Gödl-na po tri ali še večkrat so prihiteli kot besni volkovi nad blage narodne kmete. Prvokrat so letos na Breznem in pri Ožbald, kjer je ena srenja v dveh farah, na desnici in levisi stali Slovenci proti nemčurjem, pa že prvokrat bi bili zmagali, ako ne bi nasprotniki vendar le nekatere pogovorili, da so izostali. Enemu so celó rekli, pojdi domov, ti nimaš pravice voliti in šel je. Gospod župnik Nahtigal in blagi naroden gosp. učitelj Flis sta svoje storila a veseliti se zmage jima ni bilo pripuščeno, 16 volilcev je stalo proti

18. To seme v slovenska tla zasajeno klije in bo žlahten sad obrodilo. Brezno in Ožbald še ni nemško liberalno. V črne bukve pa zapišimo O. učitelja P. ki svoj trehuh s „Schulvereinskimi“ groši redi, ker je narodnjakom rekel pred volitvijo: „Za Flüchtlinge“ ste že pijani.

Na Arlici so zmagali do enega Slovenci, blagi Črepič in Popetnik sta bila kot zvezdi med Ribniškimi nasprotniki, ki še zmirom okoli zlatega nemškega teleta plešejo. Nekov Štreiher je celó kmetom pravil, kaj boste f. poslušali? maša je „teater“. 5000 gld. pa mu je le dišalo, ktere mu je isti blagi Pahernik za nakup neke planine posodil. Sv. Anton poslal je dva blaga korenjaka. Vidman je rekel: „to meni ne gré v glavo, da bi morali biti mi črni Slovenci nakovalo, liberalci pa kladvo, da bi po nas tolkli, zato ne volim Šmidererja. Sv. Primož, Vozenica in Tribunjé pa so malokdaj kako svitanje pokazali, toraj križ narodne smrti čez nje. Slavno pa se je obnesel Vuhred. Na Rešnjega Telesa popoldne je nemčurska Trojica pozvala nekatere (15) kmete ob treh po večernicah na pogovor zaradi volitve. Častiti gospod župnik Kocuvan izvé in se tudi podá na zborovanje k gosp. Paherniku, koder je bil shod, ker trojica je mislila, ako g. Pahernika dobimo je že naše. Osupnjena trojica gleda g. župnika, župnik pa njo. Nihče ne upa začeti, le gledajo drug drugega, kakor nasprotni agenti zavarovanja na življenje. Na to začne g. župnik: Ker drugi nihče noče bom pa jaz poskusil. Razlagal je celo uro v slovenskem in enako tudi trojico v nemškem jeziku namen volitev in voljo presvitlega cesarja in konservativne stranke proti podirajoči in nevarni liberalni stranki po pastirskih listih in časnikih, koje je čital in liberalizem kot piškav oreh na sramoto postavil. Nekoliko si je predznil iz rajha došli načelnik postaje ugovarjati, namreč malo petrolejske luči prižgati in posoliti, a krepko ga zavrne gosp. župnik in mu ničpomenljive fraze ovrže. Potem praša 15 navzočih kmetov: koga bote tedaj volili ali liberalca ali konservativca? — „Konservativca“ se sliši glas kot iz enih ust. Trojica jo je potegnila. Volili so slej gosp. župnika. Tukaj imamo dokaz, da nevstrašljiva agitacija zmaga tudi med najbolj zagrizenimi nemčurji. Prvokrat zmaga! — Po trikrat so šli Marenberški velikaši, ket lesjaki na kmete in jih hotli na vsak način pregovoriti, da bi liberalno volili, a bilo je zastoj.

Muta gré v črne bukve. Župnika je tetka „Tagespošta“ pohvalila, da se je pri volitvah „taktvoll“ obnašal. Ako pa Graška „tetka“ koga hvali, ne sliši več med Avstrijance, ki stavijo svoje življenje in kri, za „vero, dom in cesarja! — Pernica gré v zlate bukve, ki je z župnikom vred dva narodnjaka poslala. V Soboti in pri Sv. Jerneji bila je nesrečna volitev, a ni upanje zgubljeno za prihodnjico, ako se narodnjaki preveč ne zanesajo na svoje dobre ljudi, ki mnogokrat postanejo „figa-možje“.

V Marenbergu samem se ne dá veliko opraviti, ker tamkaj je nemčurski ognjenik, ki bljuje na vse kraje ognjene pšice. A vendar je 16 korenjakov prvokrat nasproti nemčurjskim trinogom močno kakor skale v viharjem morji stalo. Ako prihodnjico vsi Slovenci stanovitni ostanejo, je zmaga mogoča, da, gotova. Imam še pred seboj slavni Remšnik, ki je že lansko leto, kot zvezda svetil se iz nemčurskega tabora tu so nemčurji marsiktero debelo morali požreti in — odlaziti.

V Slovenjem gradu je gosp. G. župana na Remšniku nagovoril: „Le z nami volite; če bode f. zmagali, še tri leta ne bode veljalo, ker vse bo ovrženo.“ Gosp. župan mu odgovori: „Mi potrebujemo duhovnike pri rojstvu, v življenju in smrti, vas pa nikoli.“ Gosp. G. je zgrabil za klobuk in — odlazil. Slavna zmaga 2. junija v Slovenjem gradu je nemčurje hudo spekla. Svojo besnost so pokazali kmalo po volitvi v Trajbergu, kjer je v neki gostilni nedolžno dekle župniku iz Vuhreda roko poljubilo, je nek prusač iz Mute rekel dvakrat „pfui Teufel“ in je s tem svojo nedosegljivo izobraženost temeljito dokazal.

Pri drugi priložnosti pa pokliče nek Marenberški širokoplečnej svojega psa, ko nekega župnika zagleda, z imenom „Klerikaler“; a ta mu odgovori: „Ne trudite se, gospod. Da ne bova drug drugemu nič dolžna, sem si naročil ravno takega psa in tega kličemo „Nemčur.“ — Pošteni narodnjaki morajo v našem, skoraj bi rekel, najbolj zagrizenem okraju veliko preslišati, a to nič ne dé, saj zmaga je naša.

Občni zbor pisateljskega podpornega društva

bil je sinoči ob 6. uri v čitalnični dvorani pod predsedništvom dr. Vošnjakovem, ki je sejo v navzočnosti 21 udov otvoril. Predsednik pravi, da je glavni namen današnjemu shodu ta, da si društvo voli nov odbor obstoječ iz predsednika in 6 družih odbornikov.

Na predlog gosp. Hribarja izvoljen je bil za predsednika soglasno dosedanji začasni predsednik g. dr. Vošnjak.

Društvo ima že dva ustanovnika in sicer banko „Slavijo“, ki je k društvu pristopila s 300 gl. gotovine, kateri so se takoj po 5% naložili pri kmetijski posojilnici za Ljubljansko okolico. Drugi ustanovnik je gosp. Miha Vošnjak, štajarski deželni in državni poslanec, ki je k društvu pristopil s 50 gldinarji.

Banki „Slaviji“ se je zaklicala trikratna „Slava“.

Glavni namen ustanovitve tega društva je podpora nadarjenih a ubožnih pisateljev, kedar bo društvo dospelo že na tisto višavo, da mu bode njegova glavnicca že kaj prida obresti dajala. Pisateljstvo izvršuje se sedaj pri nas bolj kot diletanizem, kakor pa kot samostojna stroka; živeti bi od tega še nihče ne mogel, izvzemši one pisatelje, ki imajo službe sodelovalcev pri časnikarstvu. Da se pa na ta način mnogo lepih talentov pogubi, kateri bi se bili ob nekoliko podpori ohranili našemu slovstvu, je resnično in pisateljskega društva naloga bo skrbeti, da se temu v okom pride. Če tudi bo iz začetka trda, le pogum, ta vse premaga in s časoma že bo! Tako blezo pozdravil je predsednik zbrane društvenike.

Tajnik gosp. prof. Senekovič sporoča o začasnem delovanju društva odkar se je zopet oživel in je tri seje imelo.

Blagajnik g. Vaso Petričič sporoča o stanu premoženja, katero sedaj znaša 412 gld. 50 kr.; od poprej je pa še bil nek prebitek 9 gld. 5 kr.; toraj skupno 421 gld. 55 kr.

Izvoljeni so v novi odbor gg.: Hribar, prof. Levec, Petričič, prof. Raič, prof. Senekovič in nadučitelj Tomšič.

Pri posamičnih nasvetih stavi prof. Levec predlog, da naj se danes izvoli župnik g. Davorin Trstenjak v očišled velikih njegovih zaslug na slovenskem literarnem polju za častnega člana. On je bil tisti, ki je pred 13 leti porodil prvo pisateljsko društvo s tem blagim namenom, kakor ga društvo še dandanes zasleduje. Da se društvo prvi pot ni vspelo na vrhunec, ktere ga mu je bil g. Trstenjak namenil, pač ni njegova krivda. Društvo si bode sedaj pokrepčano in poživljeno prizadevalo v Trstenjakovem smilu vspevati in svoj namen doseči.

Veteran med slovenskimi pisatelji, prečast. g. Davorin Trstenjak, sprejme se na to soglasno za častnega uda, kar se mu takoj brzojavno naznani.

Pisateljsko podporno društvo osnovano je sedaj na podlagi sledečih pravil:

§ 1. Pisateljsko podporno društvo ima namen, podpirati slovenske pisatelje z denarno pomočjo ter s tem pospeševati slovensko literarno delavnost.

Sedež društvu je Ljubljana.

§ 2. Društvo dela raznim načinom:

- a) podpira pisatelje in njihove rodbine;
- b) napravlja javne shode s predavanjem in razgovarjanjem o vsakojakih literarnih predmetih;
- c) slavi umrle pisatelje s spomeniki ali z izdavanjem njihovih životopisov, podob in spisov.

§ 3. Društvo si pridobiva sredstva:

- a) po letnih doneskijh svojih udov;
- b) po nabiranju daril;
- c) po prihodkih od društvu na korist napravljenih koncertov, gledaliških iger, razstav, izdanih spisov in podob itd.;
- d) po nabiranju vsakovrstnih literarnih pomočkov.

§ 4. Društvo prevzame tudi v svojo oskrbo vse denarne zbirke, napravljené od vredništev slovenskih listov ali posameznikov, ako spadajo pod katerikoli namen, ki si ga je postavilo društvo.

§ 5. Udje društva so:

- a) ustanovniki, b) pravi udje, c) podporniki in d) častni udje.

§ 6. Ustanovnik društva je vsak prijatelj slovenskega slovstva, kateri plača v korist društva 50 gld. enkrat za vselej ali v petih letnih obrokih.

§ 7. Pravi ud mora biti samo slovenski pisatelj, kateri je pisal ali piše za tisk v slovenščini, naj

stanuje kjerkoli. Pravi ud pa postane, ako se za-
veže plačevati letni donesek 3 gld.

§ 8. Podpornik društva je vsak, kdor plača
letni donesek po 2 gld. v društveno blagajnico.

§ 9. Od ustanovnin in daril, ki presežajo
10 gld., sklada se društvena glavica, od ktere se
smejo rabiti samó obresti.

§ 10. Pravice udov so:

- a) da smejo glasovati v obnem zboru,
- b) da smejo izvoljeni biti v odbor,
- c) da smejo nasvete staviti odboru, ki jih predloži
obnemu zboru.
- d) da brezplačno dobivajo po društvu izdane spise.

§ 11. Občni zbor ima te-le pravice:

1. Voli vsako leto predsednika in 6 odbornikov,
ki pa morajo stanovati v Ljubljani ali nje obližji;
2. potrjuje račun za preteklo leto in pretre-
suje proračun za prihodnje leto;
3. voli dva pregledovalca društvenih računov;
4. smé osebe, ktere imajo za pospeševanje slo-
venskega slovstva posebne zasluge, imenovati za
častne ude;
5. izključuje društvenike po odborovem nasvetu;
6. smé spremeniti društvena pravila in
7. skleniti razhod društva.

§ 12. Občni zbor se mora vsako leto vsaj en-
krat sklicati. Čas in kraj občnega zbora naznanja
odbor po slovenskih časopisih najmanj dva tedna
poprej.

Zbor veljavno sklepa, če je 15 udov navzočih;
reševati pa smé le take nasvete, kteri so bili v po-
vabilu razglašeni ali od udov najmanj 8 dni poprej
odboru podani. Odbor smé tudi sklicati izvanredni
občni zbor; sklicati ga pa mora na zahtevanje
15 udov.

Skupščine občnega zbora so javne.

§ 13. Društvene zadeve opravlja odbor brez-
plačno.

§ 14. Odbor voli iz svoje srede predsedniko-
vega namestnika, tajnika in blagajnika.

§ 15. Odbor ima skrbeti za izvrševanje dru-
štvenih namenov. Pri sejah morajo biti vsaj po
4 odborniki navzočni.

§ 16. Predsednik vodi društvo in ga zastopa
proti vnanjosti. On sklicuje odboro ve seje in od-
ločuje pri enakem številu glasov. Kadar je on za-
držan, nadomestuje ga njegov namestnik. Tajnik
oskrbuje pisarije v društvenih zadevah, blagajnik pa
društveno blagajnico.

§ 17. Podpore se dovoljujejo vselej samo za-
časno, a smejo se po preteklem roku ponavljati.

Nasvete za take podpore smé predlagati vsak
društvenik.

O prošnjah in nasvetih za podporo sklepa
odbor.

§ 18. Ud društva neha biti, kdor prostovoljno
izstopi, ali je po obnem zboru izključen.

§ 19. Ako društvo neha biti, pripade vse nje-
govo premoženje „Matici Slovenski“ v Ljubljani s
pogojem, da ga uporablja po določbah teh pravil.

§ 20. Prepire med društveniki vsled društvenih
razmer, rešuje brez priziva izbrano razsodništvo, v
ktero voli vsaka stranka po enega sodnika, odbor
pa imenuje predsednika.

§ 21. Spremembo teh pravil, kakor tudi razhod
društva smé sklepati občni zbor samo z večino treh
četrtin navzočih društvenikov.

Domače novice.

(Črno sv. mašo) imeli bodo jutri dopoldne ob
10. uri mil. knez in škof v stolni cerkvi po ranjtem
cesarju Ferdinandu. Povabljeni so k njej tudi
vsi uradi, cesarski, deželni in mestni.

(Male rede) bodo mil. knez in škof bogoslovcem
delili v nedeljo 28. junija (ne 3. julija, kakor je
zadnji „Slovenec“ poročal), in sicer ob 3/4 zjutraj.

(Potovanje premil. kneza in škofa o birmo-
vanji po Notranjskem.) V torek (30. junija) zjutraj
ob 8. uri prihod na Vrhniko ter bode potem delitev
sv. birme v dekanjski cerkvi in prenočitev.

V sredo (1. julija) zjutraj ob 8. uri dohod v
Logatec in potem sledi birmovanje. Zvečer ob 6. uri
odhod v Planino, kjer bo sv. birma v četrtek.

V četrtek ob 6. uri zvečer v Cirknico, kjer
si bo višji pastir v petek odpočil in bode sv. birma
v soboto.

V soboto ob 6. uri popoldne prihod v Stari
trg pri Ložu, kjer bode birmovanje v nedeljo.

V nedeljo ob 6. uri popoldne prihod na

Bloke ter bode v ponedeljek sv. birma. Po obedu
odpelje se višji pastir v Loški potok, kjer bode še
tisti dan birmovanje ter bo ondi tudi prenočil.

V torek, 7. julija med 7. in 8. uro dohod
v Sodršico, kjer sledi dopoldne sv. birma; ob 6. uri
zvečer dohod v Ribnico, kjer prenočijo in bodo v
sredo birmovali.

V sredo, 8. julija ob 6. uri zvečer dohod v
Velike Lašice, kjer bodo prenočevali in birmovali.
Iz Vel. Lašic se vrnejo popoldne spet v svojo stol-
nico v Ljubljano.

(Trnovska cerkev) v Ljubljani praznovala je
minolo sredo svojega patrona Janeza Krstnika. Iz
tega namena imel je ondi veliko cerkveno opravilo
ob 8. uri premil. knezo-škof dr. Misija.

(Na „Anzeiger-Blatt“) tukajšne „Laib. Ztg.“ so
menda tudi na onem svetu naročeni, ker Kranjska
c. kr. okrajna sodnija ranjcega Ignaca Roseta,
bivšega davkarja v Kostanjevici, ki si je nedavno
vrat prerezal in umrl, opominja, da naj pové, kje
da je, da bodo v Kranji zanj vedeli, kjer ima
na 28. julija t. m. ob 9. uri dopoldne dan. Res,
človek mora jurist biti, da kaj zna!

(Duhovske spremembe v Krški škofiji.) Č. g.
dr. Valentin Nemec, profesor bogoslovja, rojen
pri sv. Marjeti niže Ptuja, postal je kanonik pri
sv. Hemi. Za župnika v Šmihelu pri Pliberku ime-
novan je č. g. dr. Josip Somer, dozda stolni
kaplan v Celoveu. Umrl je č. g. Franc Fugger,
župnik v Šmarjeti pri Velikoveu. R. I. P.

(Vabilo k slavnosti), ktero priredi „Bralno
društvo“ v Železnikih o priliki blagoslovljenja
društvene zastave v nedeljo 5. julija. Vspored: 1.
Sprejem pevskega društva iz Kropé in družih došlih
gostov. 2. Slovesna služba Božja: a) blagoslovljenje
društvene zastave, b) nagovor g. predsednika, c) slo-
vesna sv. maša. 3. Skupno kosilo v gostilni gosp.
Žnidaršiča. 4. Po večernicah zabijanje žrebljev v
društveno zastavo. 5. Slovenke Železniške venčajo
zastavo s trobojnimi trakovi. 6. Obhod z zastavo po
trgu. 7. Prosto razveseljevanje. Na predvečer Ciril-
Metodovega praznika razsvetljava trga in bakljada.
Iz prijaznosti sodeluje Kroparsko pevsko društvo
„Odmev“. Odbor.

(Pavel Senitzer [Seničar]), generalmajor, vitez
reda Marije Terezije, rojen je bil l. 1761 na slov.
Štajarskem. Rojstni kraj je žalibože nam neznan. —
Po mojem mnenju je sin slovenskega kmetovalca.
Ker se pečam z njegovim životopisom, prosim vljudno
prečast. gospode duhovnike po spodnje-štajarskih
trgih in po deželi, posebno one Brežke, Rajhen-
burske, Sevniske in Celjske okolice, da pregledajo
matrike od l. 1761; in ako se kteremu gospodu po-
sreči najti dotični opis, blagovoli naj mi prepis pod
naslovom: „Fridolin Kaučič, Lieutenant des
78. Inf.-Reg., Esseg (Festung)“ poslati.

(Razpisana) je poštarstva služba v Nabrežini
in naj se prošnje vlagajo v treh tednih na c. kr.
poštno in brzojavno vodstvo v Trstu. Služba nese
1400 gold., in sicer 400 gld. plače, 100 gold. urad-
nega pavšala, 400 gld. manipulacijske podpore in pa
500 gld. za pomožno osebje pri vlakih. Varščine je
treba 400 gld.

(Bivši blagajnik na Ojstrem) A. Weskamp,
ki jo je lansko lansko leto z 9000 gld. na Švicar-
sko popihal, obsojen je bil predvčeranjem v Celji
zarad hudodelstva izneverjenja, goljufige, bigamije
in krivega objavljenja obsojen na poltretje leto ječe.

(Na kresni večer) je bil v Trstu nek Janez ali
pa Giovanni tako navdušen za lepo staro kranjsko
navado, da je iz okna svojega stanovanja že pozno
ponoči devetkrat vstrelil. S tem je mislil mož dvo-
jen namen doseči. Prvič je hotel pokazati svoje staro
navdušenje na čast vsem Janezem, Žančkom in pa
„Anzeljnom“; drugič pa svoje sosede, ki so večinoma
spali, še enkrat na pomen jutrašnjega dne opozoriti.
Tudi bližnjemu redarju je bilo to navdušenje tako
všeč, da si je stanovanje in streljalca zapisal, ter je
poslednjemu obljubil, da bo že pri c. k. redarstve-
nem ravnateljstvu zanj dobro besedo spregovoril.

Telegrami.

Dunaj, 26. junija. Cesar je izrazil mini-
stru Pražaku svoje sočutje po brzojavnem
potu povodom smrti Pražakove soproge.

Berolin, 26. junija. Nosei kamenja so
sklenili napraviti društvo na obrambo svojih
koristi in pa da zidarsko kuhanje splošno
postane; kajti takoj po ustanovi društva bodo

tudi kamenonoseci delo vstavili ondi, kjer se
še dela in strogo pazili na to, da se ne bo
nobeden dela vdeležil.

Madrid, 25. junija. Predvčeranjem jih je
tukaj 6 za kolero zbolelo, po pokrajinah pa
815; od teh jih je pomrlo 315.

Za kapelo ss. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezusovega presv. Srca v Ljubljani

so darovali č. gg.:

Ivan Hribar, glavni zastopnik banke „Slavije“ v Ljubljani,	5 gl. — kr.
Janez Škerjanc, kaplan v Harijah,	2 „ — „
Jakob Lukman, c. k. nasvetovalec deželne vlade,	10 „ — „
J. Krajec, tiskar v Novemestu,	2 „ — „
J. Zupanec, duh. pomočnik v Šmarjeti,	4 „ — „
J. Tavčar, župnik v Lesah,	5 „ — „
Lovrenčij Herg, kanonik v Mariboru,	5 „ — „
Anton Lednik, kaplan v Žaveu,	3 „ — „

(Dalje prih.)

Tuji.

24. junija.

Pri **Maliču**: K. Schneider, trg. pot., iz Nürnberga. —
Bilek, bančni ravnatelj, z Dunaja. — Feldner, Josip
Bilek, fabrikanta, z Dunaja. — Af. Laekenbacher, trg. pot.,
z Dunaja. — Janez Kobler, kr. vpok. uradnik, s sestro, iz
Reke.

Pri **Sonu**: Alb. Brüggemann, trgovec, iz Berolina. —
Miroslav Kohn, trgovec, s soprogo, z Dunaja. — L. Mayer,
fabrikant, z Dunaja. — Josip Dobida, finančni nadzornik, iz
Bosne. — Jos. Gralognini, zasebnik, iz Pavije. — S. Kolm,
trg. pot., iz Siska. — R. Renaldi, trgovec, iz Siska. — Ferd.
Urlih, lesni trgovec, iz Celja. — Dr. Lovr. Gregorič, kemikar,
iz Neukirehena.

Pri **Južnem kolodvoru**: Ed. Wiesner, trgovec, s so-
progo, z Dunaja. — Franc Cuizza, inženir, iz Brna. — Janez
Bučar, zasebnik, iz Loža.

Dunajska borza.

(Telegrafčno poročilo.)

26. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 50 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 15 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 10 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	858 „ — „
Kreditne akcije	286 „ 60 „
London	124 „ 20 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 85 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 87 „
Nemške marke	61 „ — „

Najemnik,

ki ima varščino, išče se, da bi prevzel

v zakup kmetijo,

blizu 60 oral polja in travnikov, s pohištvom in hlevi za 20
glav živine. Posvetje je blizu mesta in železnice ter se oddaja
z vso opremo na več let jako poceni v zakup.

Kje? pové Müllerjev anončni urad v Ljubljani. (1)

Za darila mladini

o raznih prilikah, pa tudi odraščeni, posebno pri-
poročamo naslednje spise, katerim je spisovatelj č. g.
Ant. Kržič in so zdaj naša lastnina:

Izgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov krščanstva.

- I. del, drugi tatis 1882 str. VI, 151,
- II. „ „ 1885 „ V, 160,
- III. „ prvi „ 1883 „ IV, 172.

Vsaki zvezek stane mehko vezan 30 kr., kart. 40 kr.

V posebnih sešitkih se tudi dobi:

Sv. Germana, izgled krščanske potrpežljivosti.

Cena 5 kr.

Sv. Marije Magdalene Paciške mladostna leta.

Cena 5 kr.

To delo je že po „Zg. Danici“ dovolj znano. Ko se je tudi
v posebnih zvezkih izdalo, je bilo z veseljem sprejeto, po raznih
časnikih vgodno ocenjeno in jako priporočano. — Posebne pro-
nosti tem zvezkom so: 1. Zanimljiva in raznovrstna
tvarina iz raznih stanov in časov. O njej piše pisatelj v uvodu
I. zvezka: „Menim, da prav sodim, če pravim, da med drugim
so zlasti lepe zgodbe in zgledi tisto oralo, ktero najglo-
bočje seže v rahlo zemljico mladostnega srca in ob enem zaseje
v njem seme, ki ne more ostati brez dobrega sadu. In sicer
pred vsem take zgodbe, pri katerih ni treba mlademu čitatelju
še vpraševati, so li resnične ali ne?“ Tvarina je tako razdeljena,
da se v prvem zvezku opisujejo zgledi iz sedanjega veka;
drugi zvezek sega že bolj v oddaljene čase; slednji pa se
čedalje bolj bliža začetku krščanstva. — Pridjalo bi se še
lahko mnogo, kakor pravi pisatelj v uvodu III. knjige, a knjiga
bi se morala podražiti in marsikaj bi se moralo ponavljati.
Zdaj pa je zlasti poskrbljeno za različenost in mikavne prizore.
2. Lahko umevna pisava. „Cvetje iz vrtov sv. Frančiška“,
ki se samo odlikuje po lepi slovenščini, piše (I. l. 9. zv.): „Mi
vsim našim bralcem, zlasti starišem, katehetom in učiteljem,
ki imajo mladim za dobro, tečno berilo skrbeti, toplo pripo-
ročamo te lepe knjižice. Našli bodo v njih tisto priručno,
deteče ljubeznjivo pisavo . . .“ Posebno rabno dela knjigo to,
da je vsak večji popis razdeljen v več oddelkov s primernimi
napisi, uvodi itd. 3. Namen, v resnici koristiti mladini, ki
tu lahko razvidi, kako so mladi svetniki in svetnice se morali
vojskovati in premagovati, da so to postali, kar so. Zato tudi
prof. A. Zupančič v „Pastirstvu“ (I. del, str. 230) posebej
priporoča gg. katehetom te knjige. 4. V primeri z družimi
enakimi knjigami jako nizka cena! Želeti je toraj, da se
to koristno delo še pridniše razširja med Slovenci nego do zdaj.

(6) **Katoliška Bukvarna.**

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.